

След Тишината

Романтична история

от Емил Цолов

Глава 1 — Непознати

Виктор срещна Аделина в малък бар в центъра на София в нощ, в която дъждът не спираше. Тя седеше сама до прозореца, с чаша червено вино и книга, която очевидно не четеше.

Той не вярваше в съдбата. Тя не вярваше на мъже.
И точно затова разговорът им започна толкова лесно.

— Изглеждаш като човек, който крие твърде много мисли — каза той.

Аделина се усмихна леко.

— А ти изглеждаш като човек, който задава опасни въпроси.

Те останаха до затварянето на бара.

Говориха за музика, за стари връзки, за нещата, които човек никога не признава на глас.

Когато той я изпрати до таксито, тя не му даде номера си.

— Ако трябва да се видим пак, ще стане — прошепна тя.

Глава 2 — Желание

Съдбата явно имаше чувство за хумор.

Срещнаха се отново три дни по-късно в книжарница.

Този път тя се засмя първа.

Следващите седмици между тях се натрупваше напрежение,
което и двамата усещаха.

Докосванията ставаха по-дълги.

Погледите — по-трудни за игнориране.

Една вечер Аделина се озова в апартамента му.

Навън валеше, а вътре звучеше тиха джаз музика.

Той приближи ръката си до лицето ѝ бавно,
сякаш ѝ даваше шанс да се отдръпне.

Но тя не го направи.

Целувката беше бавна, напрегната и истинска.

Ръцете му се плъзнаха по кръста ѝ,

а тя затвори очи, сякаш за пръв път от години
си позволяваше да почувства нещо.

Нощта премина в близост, страст и шепоти,
които останаха само между тях.

Глава 3 — След полунощ

С времето връзката им стана по-дълбока,
но и по-опасна.

Виктор беше свикнал хората да си тръгват.

Аделина беше свикнала да бяга първа.

Имаше нощи, в които се караха за дреболии,
а после се намираха отново в тъмното,
прегърнати на дивана,
сякаш телата им отказваха да приемат раздялата.

Една вечер тя се появи пред вратата му
само с дълго палто и мокра коса.

— Липсваше ми — каза тихо.

Този път между тях нямаше никакви задръжки.
Страстта беше сурова,
но изпълнена с чувства,
а не само с желание.

След това останаха будни до сутринта,
говорейки за страхове,
които никога не бяха споделяли с никого.

Глава 4 — Да останеш

Пролетта дойде бавно.

Аделина започна да пише отново.
Виктор отвори собствено студио за фотография.

Те не се спасиха един друг.

Любовта не работи така.

Но си дадоха пространство да дишат.

Да бъдат счупени.

Да бъдат истински.

В една топла майска вечер тя легна до него на терасата,
а светлините на града блестяха под тях.

— Страх ме е, че всичко хубаво свършва — призна тя.

Виктор я прегърна внимателно.

— Тогава няма да го оставим да свърши лесно.

И за пръв път от много време

тя му повярва.